

KIM LIGGETT

ERDEM

YILI

Çeviren
Setenay Karaçay

Dünyadaki bütün kız çocukları ve onları seven sayanlar için

“Bir fare istediği yere gitmekte özgürdür,
Labirentin içinde kaldđı sürece.”*

—MARGARET ATWOOD,
Damızlık Kızın Öyküsü

“Belki... bir canavar vardır...
Belki o sadece biziz.”**

—WILLIAM GOLDING,
Sineklerin Tanrısı

* Margaret Atwood, *Damızlık Kızın Öyküsü*, Çev. Sevinç Altınçekiç ve Özcan Kabakçiođlu, Dođan Kitap, 2017

** William Golding, *Sineklerin Tanrısı*, Çev. Mina Urgan, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2019

Hiç kimse erdem yılı hakkında konuşmuyor.

Yasak.

Yetişkin erkekleri yataklarından çıkaracak, oğlanlara akıllarını kaçtıracak ve kadınları kıskançlıkla delirtecek cazibe gücüne sahip olduğumuz söylendi bize. Tenimizden güçlü bir afrodisyak yayıldığına inanıyorlar; gençliğin, kadın olmanın kıyısındaki bir kızın kudretli esansı. On altıncı yılımızda sürgüne gönderilmemizin nedeni bu, medeniyete dönmemize izin verilmeden önce sihrimizi yaban hayata salmak.

Ama kendimi güçlü hissetmiyorum.

Sihirli hissetmiyorum.

Erdem yılından bahsetmek yasak olsa da bu beni ipuçları ara-maktan alıkoyamadı.

Çimenlikteki âşıkların ağzından kaçan bir söz; hiç de masala benzemeyen, korkutucu bir uyku öncesi masalı; pazardaki kadınların nazik sözlerinin arasındaki buz gibi boşluklara yerleşen bilmiş bakışlar. Ama bunlar hiçbir şey söylemiyor.

Erdem yılı hakkındaki gerçek, bu gölge yılda olanlar, kimse izlemiyor zannettikleri zaman etraflarında süzülen iplikçiklerde gizli. Ama ben hep izliyorum.

Bir şalın kayması, hasat dolunayının altında çıplak kalan yara izli omuzlar.

Gölette gezinen tekinsiz parmak uçları, dalgaların siyaha dönüşünü seyretmek.

Hepsinin gözleri milyonlarca kilometre ötede. Hayret içinde. Korku içinde.

Eskiden sihrimin bu olduğunu zannedirdim; başkalarının göremediği şeyleri, kendilerine bile itiraf etmek istemediklerini görmek. Ama tek yapmanız gereken, gözlerinizi açmak.

Benim gözlerim ise fal taşı gibi açık.

A minimalist line art illustration of various flowers and leaves. The drawing uses clean, black outlines on a white background. On the left, there's a flower with a long, pointed petal and a stem with several leaves. In the center, a large, broad leaf is partially visible. On the right, a flower with a large, rounded, ruffled petal is shown. The overall style is elegant and modern.

SONBAHAR

Ormanın içinde, binlerce kez gördüğüm yıpranmış bir patikada onu takip ediyorum. Eğreltiotları, Venüsçarıkları ve dededen, patikayı bezeyen gizemli kırmızı çiçekler. Beş yaprak, mükemmel biçimde dizilmiş, sanki sırf bizim için yapılmışlar. Bir yaprak erdem yılı kızları için, bir yaprak zevceler için, biri işçiler için, biri kasaba dışındaki kadınlar için ve biri de o kız için.

Kız başını çevirip omzunun üstünden bana bakarak özgüvenle sırtıyor. Bana birini hatırlatıyor ama ne ismini çıkarabiliyorum ne de yüzünü. Belki çoktan unutulmuş bir hatıradan, geçmiş bir hayattan; belki de o asla tanımadığım küçük kız kardeşim. Yüzü kalp biçimli, sağ gözünün altında küçük, çilek kırmızısı bir leke var. Zarif hatlar, tıpkı benimkiler gibi ama bu kıza kesinlikle zarif denemez. Çelik grisi gözlerinde bir ateş var. Koyu renk saçları neredeyse sifıra vurulacak şekilde kırılmış. Ceza mıydı yoksa başkaldırı mı, bilmiyorum. Onu tanımıyorum ama tuhaftır, onu sevdiğimi biliyorum. Babamın annemi sevdiği gibi değil, bu his koruyucu ve saf, geçen kış baktığım kızılgerdanlara karşı hissettiğim gibi.

Her kesimden kadının, kalplerinin üzerine iğnelenmiş küçük kırmızı çiçeklerle toplandığı açıklığa ulaşıyoruz. Tartışmalar ya da öldürücü bakışlar yok, herkes barış içinde bir araya geliyor.

Uyum içinde. Kardeşleriz, kızlarız, anneleriz, büyükanneleriz, kendimizden daha yüce bir ortak ihtiyaç için bir aradayız.

“Biz daha zayıf olan cinsiz, artık zayıf değiliz,” diyor kız.

Kadınlar ilkel bir kükreyle cevap veriyor.

Ama korkmuyorum. Yalnızca gurur duyuyorum. Bu kız, o kişi. O her şeyi değiştirecek ve her nasılsa ben de tüm bunların bir parçasıyım.

“Bu yol kanla döşendi, kendi kanımızla ama kanımız boşa akmadı. Bu gece erdem yılı sona eriyor.”

Ciğerlerimdeki havayı boşaltırken kendimi ormanda değil, kızın yanında değil ama burada, bu boğucu odada, yatağımda buldum; kız kardeşlerim tepemde dikilmiş bana bakıyorlardı.

“Ne dedi?” diye sordu ablam Ivy, yanaklarını ateş basmıştı.

“Hiç,” diye yanıtladı June, Ivy’nin bileğini sıkarak. “Hiçbir şey duymadık.”

Annem odaya girerken küçük kardeşlerim Clara ve Penny beni dürterek yataktan çıkardılar. Olayı yatıştırdığı için teşekkür etmek üzere June’a baktım ama bakışlarına karşılık vermedi. Belki de veremedi. Hangisi daha kötü, bilmiyorum.

Rüya görmemize izin verilmiyor. Erkekler, rüyaların sihrimizi saklamamızın bir yolu olduğuna inanıyorlar. Rüya görmek bile cezalandırılmam için yeterli ama bu rüyaların neler hakkında olduğunu öğrenirlerse eğer, sonum darağacı olur.

İtişen bir serçe sürüsü gibi etrafımda dolanan kız kardeşlerim beni ite kaka dikiş odasına yönlendirdiler.

“Yavaş,” dedim nefesim kesilerek, Clara ve Penny korsemim bağcıklarına biraz fazla hevesle asılınca. Tüm bunların eğlence ve oyun olduğunu sanıyorlar. Sadece birkaç kısa yıl sonra sıranın onlara geleceğinin farkında değiller. İkisine de birer tane yapıştırdım. “İşkence yapacak başka kimseniz yok mu?”

“Bırakın çekişmeyi,” dedi annem, saçımı örmeyi bitirirken öfkesini kafamdan çıkararak. “Baban yıllardır yaptığın her şeyi cezasız bıraktı, şu çamurlu elbiselerini ve tırnağının altındaki pis-

likleri bile. Bir kereliğine, gerçek bir hanımefendi gibi hissetmenin ne olduğunu öğreneceksin.”

“Niye uğraşıyorsun ki?” diyen Ivy, büyüyen göbeğini hepimiz görelim diye aynadan sergiliyordu. “Aklı başında hiç kimse Tierney’ye bir duvak vermez.”

“Öyle olsun,” dedi annem korsemın bağcıklarını yakalayıp daha da sıkılaştırırken. “Ama bunu bana borçlu.”

İnatçı bir çocuktum, kendi iyiliğim için fazla meraklı, akli beş karış havada, edepsiz... ve daha bir sürü şey. Aynı zamanda, ailemizde bir duvak almadan erdem yılına giren ilk kız olacaktım.

Annemin bunu dile getirmesine gerek yoktu. Bana her baktığında gazezini hissediyordum. Sessiz öfkesini.

“İşte.” En büyük ablam June, saf ipekten dikilmiş, şal yakası nehir istirdiyelerinin incileriyle işlenmiş koyu mavi bir elbiseyi taşıyarak odaya girdi. Dört yıl önce kendi duvak gününde giydiği elbise bu. Leylak ve korku gibi kokuyor. Beyaz leylak, talibinin ablam için seçtiği çiçektir – gençlik aşkının, masumiyetin sembolü. Elbisesini bana ödünç vermesi çok nazik bir hareket ama June böyledir işte. Erdem yılı bile bu huyunu değiştiremedi.

Yaşıtım olan bütün kızlar bugün fırfırlı ve nakışlı yepyeni elbiseler giyecekler ama annemle babam kaynaklarını benim için çarçur etmemeleri gerektiğini iyi biliyor. Potansiyel taliplerim yok benim. Olmaması için çok çalıştım.

Garner Kasabası’nda bu yıl on iki uygun oğlan var – statü ve konum sahibi ailelerin çocukları. Ve otuz üç kız var.

Bugün kasabada gezinmemiz, oğlanlar ana ambardaki erkeklerle katılıp kaderlerimizi büyükbaş hayvanlar gibi satın alarak takas etmeden önce kendimizi son bir kez göstermemiz bekleniyor. Doğar doğmaz ayağımızın altına babamızın mührünün damga landığı düşünülürse büyükbaş hayvan benzetmesi de boşuna değil. Tüm talepler tamamlandıktan sonra, babalarımız duvakları kilisede bekleyen kızlara getirecekler ve o devasa tülleri, seçilen kızların başına sessizce yerleştirecekler. Ve yarın sabah, erdem

yılımız için burayı terk etmek üzere meydana sıralandığımızda her oğlan çocuğu gelip evlilik sözü olarak, seçtiği kızın duvağını kaldıracak; geri kalanlarımızsa hiçbir önemimiz olmadan öylece dikileceğiz.

“Orada gizlenmiş bir vücudun olduğunu biliyordum.” Annem, ağzının etrafındaki ince çizgilerin derin yarıklara dönüşmesine sebep olarak dudaklarını büzdü. Bu hareketin kendisini ne kadar yaşlı gösterdiğini bilseydi böyle yapmayı kesinlikle bırakırdı. Garner Kasabası’nda yaşlı olmaktan daha kötü olan tek şey kısır olmak. “Güzelliğini, bir gün kendi evinin hanımı olma şansını niye böyle heba ettiğini bir türlü anlayamayacağım,” dedi elbiseyi kafamın üstünden geçirirken.

Kollarım sıkıştı, geri çekilmeye başladım.

“Direnmeyi bırak yoksa...”

Yırtılan kumaşın sesi, annemin boynundan gözle görülür bir sıcaklık dalgasının yükselmesine neden oldu, o sıcaklık çenesine yerleşti. “İğne iplik!” diye çıktı kardeşlerime, onlar da telaşa koşturmaya başladı.

Kendimi tutmaya çalıştım ama ne kadar uğraşırsam o kadar zorlaştı, sonunda bir kahkaha patlattım. Elbise giymeyi bile beceremiyorum.

“Sen şimdi gül bakalım. Kimse sana duvak vermeyince ve erdem yılından döndüğünde doğruca çalışma evlerinden birine gönderilip parmakların soyulana kadar çalışmak zorunda kalınca gülemeyeceksin.”

“Birinin zevcesi olmaktan iyidir,” diye homurdandım.

“Sakin bunu bir daha söyleme.” Yüzümü elleriyle kavradı ve kardeşlerim çil yavrusu gibi dağıldılar. “Gaspcı olduğunu düşünmelerini mi istiyorsun? Dışlanmak mı istiyorsun? Kaçakçılar seni ele geçirmeye bayılırlar.” Sesini alçalttı. “Bu aileyi utandırmayacaksın.”

“Ne oluyor burada?” Babam nadiren görüldüğü dikiş odasına girerken piposunu göğüs cebine soktu. Annem kendini çabucak toparlayıp yırtığı onarmaya girişti.

“Çok çalışmakta utanılacak bir şey yok,” dedi babam, saçanın altından eğilip annemi yanağından öperken iyot ve tütün şekerlemesi gibi kokuyordu. “Geri dönünce mandırada ya da değirmende çalışabilir, bunlar tamamen saygıdeğer işler. Tierney’imiz her zaman özgürlüğüne düşkündü, biliyorsun,” dedi gizlice bana doğru göz kırparak.

Gözlerimi kaçırdım, rüstik perdelerden sızan puslu ışık benekleri ilgimi aşırı çekmiş gibi yaptım. Babamla ben eskiden etle tırnak gibiydik. Benden bahsederken gözlerinin bir başka parladığını söylerdi herkes. Beş kızı olunca, hep istediği oğula en yakın şey bendim herhalde. Bana balık tutmayı, bıçak kullanmayı, kendi kendimi idare etmeyi öğretmişti gizlice ama artık her şey farklı. Babamı eczanede, o ağza alınmaz şeyi yaparken yakaladığımdan beri ona aynı gözle bakamıyorum. Belli ki hâlâ kıymetli bir oğlu olsun istiyor ama babamın bundan daha iyi olduğunu zannederdim. Oysaki onun da diğerlerinden farkı yokmuş.

“Şu güzelliğine bak...” dedi babam dikkatimi çekmeye çalışarak. “Belki gerçekten de bir duvak alırsın.”

Çenemi kapalı tuttum ama çılgılık atmak geliyordu içimden. Evlenmek benim için bir ayrıcalık değil. Konforda özgürlük yok. Yumuşak prangalar elbette ama yine de pranga işte. Çalışma evine gidersem hiç olmazsa hayatım yine bana ait olacak. *Bedenim* bana ait olacak. Ama böyle düşünceler başımı derde sokar, yüksek sesle dillendirmesem bile. Küçükken her düşüncem yüzümden okunurdu. Nazik bir gülümsemenin arkasına saklanmayı öğrendim ama bazen bir camda kendi yansımamı fark ettiğimde, gözlerimin ardında yanan gerilimi görüyorum. Erdem yılım yaklaştıkça o ateş daha da büyüyor. Bazen gözlerim kafatasımı yakarak dışarı fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Annem saç örgümü tutturmak için kırmızı ipek parçasına uzanırken aniden paniğe kapıldım. İşte bu. Uyarının rengiyle işaretleneceğim an bu... günahın rengiyle.

Garner Kasabası’ndaki tüm kadınların saçını aynı olmak zorunda; yüzü açıkta bırakarak geriye taranmış, arkada tek bir örgü.

Erkekler, kadınların böylece onlardan hiçbir şey saklayamayacağına inanıyorlar – küçümseyen bir ifade, etrafı tarayan bakışlar ya da anlık bir sihir parıltısı. Küçük kızlar için beyaz kurdele, erdem yılı kızları için kırmızı ve evli kadınlar için de siyah.

Masumiyet. Kan. Ölüm.

“Mükemmel,” dedi annem kurdeleyi son bir kez özenle düzeltirken.

Kırmızı kumaş parçasını göremesem de ağırlığını ve ifade ettiği her şeyi hissedebiliyorum, beni bu dünyaya bağlayan bir çapa gibi.

Annemin saçımı kurcalayan ellerinden uzaklaşırken, “Artık gidebilir miyim?” diye sordum.

“Yanında bir refakatçi olmadan mı?”

“Refakatçiye ihtiyacım yok,” dedim, güçlü ayaklarımı yumuşak siyah deriden yapılmış terliklerin içine tıkkarken. “Kendi başıma idare edebilirim.”

“Peki, bölgedeki kürk avcıları ne olacak, onları da idare edebilir misin?”

“Sadece bir kızın başına geldi ve o da asırlar önceydi,” diye iç çektim.

“Dün gibi hatırlıyorum. Anna Berglund,” dedi annem, gözleri dalarken. “Duvak günümüzdü. Kasabada yürüyordu ve adam onu birden kapıverdi, atının terkisine attı ve yaban hayata doğru sürüp gitti; kızı bir daha gören olmadı.”

Tuhaftır, bu hikâyede en iyi hatırladığım şey şu: Kızın ağlayıp çığlıklar attığını bütün kasaba görmüşken erkekler Anna’nın yeterince direnmediğini söylemiş ve onun yerine küçük kız kardeşini cezalandırıp kızı fahişelik yapmak üzere kasaba dışına sürmüşler. Hikâyenin bu kısmını kimse anlatmıyor.

“Bırak kızı, gitsin. Bugün son günü,” diye rica etti babam, son sözü anneme bırakmış gibi. “Tek başına olmaya alışkın. Üstelik ben de bugünü güzel karımla geçirmek isterim. Sadece ikimiz.”

Nereden bakarsak bakalım birbirlerine âşık görünüyorlar. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca babam kasaba dışındaki bölgede

giderek daha fazla zaman geçirir oldu ama bu da bana epeyce özgürlük sağladı; işte bunun için minnettar olmalıyım.

Annem babama gülümsedi. “Sorun olmaz herhalde... Tierney, Michael Welk’le buluşmak için gizlice ormana gitmeyi planlamıyorsa tabii.”

Her şey normalmiş gibi davranmaya çalışsam da boğazım kurudu. Annemin bundan haberdar olduğunu hiç bilmiyordum.

Elbisemin korsesini çekiştirip iyice üzerime oturtmaya çalıştı. “Yarın Kiersten Jenkins’in duvağını açtığı zaman sen de ne kadar aptalca davrandığını anlayacaksın.”

“Öyle değ- Hayır, aslın- biz sadece arkadaşız,” diye kekeleydim.

Annemin ağzının köşesi küçücük bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Eh, madem dışarılarda gezmeye bu kadar heveslisin, akşamki toplantı için biraz orman meyvesi almaya gidebilirsin.”

Pazara gitmekten nefret ettiğimi biliyor, özellikle de bütün Garner Kasabası’nın dışarıda kendini sergileyeceği duvak gününde ama tam da bu yüzden beni gönderiyor sanırım. Elinden geleni ardına koymayacak.

Geyik derisi cüzdanından bozuk para almak için yüksüğünü çıkarırken başparmağının ucundaki eksik parçaya gözüm takıldı. Ondan pek bahsetmez ama kendi erdem yılından kalan bir hatıra olduğunu biliyorum. Bakışımı yakalayınca yüksüğü çabucak parmağına geri taktı.

“Affedersin,” dedim, ayaklarımın altındaki yıpranmış tahta zemine bakarken. “Gidip meyveleri alayım.” Bu odadan çıkmak için her şeyi kabul edebilirdim.

Babam, ümitsizliğimi hissetmiş gibi, başını hafifçe sallayıp kapıyı işaret etti ve ben de mermi gibi dışarı fırladım.

“Kasabadan uzaklaşma,” diye seslendi annem.

Kitap yığınlarından, kurusun diye tırabzanlara asılan çoraplardan, babamın ecza çantasından ve bir sepet dolusu bitmemiş örgüden kaçınarak ve hizmetçilerin onaylamaz gıdaklamalarını aşarak üç kat merdiveni koştura koştura inip kendimi kasaba

evimizden açık havaya attım ama çıplak cildime –boynuma, köprücük kemiğime, göğsüme, bacaklarıma ve dizlerimin alt yarısına– vuran keskin güz meltemi tenime yabancı geldi. Sadece deri, dedim kendi kendime. Görülmemiş bir şey değil. Ama kendimi korunmasız hissettim... ve zayıf.

Benim yılımdan bir kız olan Gertrude Fenton annesiyle beraber yanımdan geçti. Ellerine bakmadan edemedim, elleri beyaz zarif dantelden eldivenlerin içindeydi. Ve eldivenleri, ona ne olduğunu neredeyse unutturacaktı. *Neredeyse*. Başına gelen talihsizliğe rağmen Gertie bile bir duvak almayı, kendi evini idare edip oğullar doğurmayı bekliyor gibiydi.

Keşke ben de aynı şeyleri isteseydim. Keşke bu kadar kolay olsaydı.

“Duvak Gününüz kutlu olsun.” Bayan Barton kocasının koluna biraz daha sıkı sarılırken bana selam verdi.

“O kim?” diye sordu Bay Barton.

“Jameslerin ortanca kızı,” diye sıkılmış dişlerinin arasından cevapladı karısı.

Adamın bakışları vücudumu taradı. “Bakıyorum da sihri sonunda ortaya çıkmış.”

“Ya da sihrini saklıyordu.” Kadının gözleri leşini yiyen bir akbaba gibi kısılıp üzerime dikildi.

Yapmak istediğim tek şey örtünmek ama o eve geri dönemeyeceğim.

Kendime hatırlatmam gerekiyor: elbiseler, kırmızı kurdeleler, duvaklar ve törenler – hepsi de aklımızı esas sorundan uzak tutup dikkatimizi dağıtmak için var. Erdem yılından.

Önümdeki yılı, bilinmezliği düşünürken çenem titremeye başlasa da yüzüme boş bir gülümseme yapıştırdım; bana düşen rolü oynamaktan ve belki geri dönüp evlenmekten, üremekten ve ölmekten mutlu olacaktım gibi.

Ama hepimiz geri dönemeyeceğiz... tek parça hâlinde değil.

Sinirlerime hâkim olmaya çalışarak, yaşıtım kızların ertesi gün sıraya gireceği meydana doğru yürüdüm. Erdem yılı boyunca insanın içine işleyen bir şey olduğunu görmek için sihir gerekmez, hatta keskin bir göz bile gerekmez. Her yıl kamp yerine gitmek için ayrıldıklarını izlerdik. Bazıları duvaklı olsalar da bilmem gereken her şeyi elleri söylerdi –kaygıyla yolunmuş tırnak etleri, soğuk parmak uçlarını titreten sinirsel seğirmeler– yine de umut dolulardı... Canlılardı. Ve geri döndüklerinde, geri dönebilenler bir deri bir kemik kalmış, tükenmiş olurlardı... kırılmış.

Daha küçük çocuklar kimlerin geri döneceği üzerine bahse girip bunu oyuna çevirirlerdi ama bu oyun, kendi erdem yılım yaklaştıkça giderek daha az eğlenceli hâle gelmişti.

“Duvak Günün kutlu olsun.” Bay Fallow şapkasını kibarca eğdi ama gözleri cildimde ve sırtım boyunca uzanan kırmızı kurdelede geziniyordu, rahatsız edecek kadar uzun bir bakıştı bu. Arkasından konuşurken Moruk Fallow derlerdi çünkü tam olarak kaç yaşında olduğunu kimse bilmiyordu, belli ki bana bir göz atamayacak kadar yaşlı değildi.

Bize zayıf cins diyorlar. Her pazar kilisede içimize işleniyor bu, şans varken sihri defetmediği için her şeyin Havva'nın suçu olduğunu söylüyorlar ama yine de neden kızların da söz

hakkı olmadığını anlayamıyorum. Gizli anlaşmalar, karanlıkta fısıldaşmalar var tabii ki ama niye her şeye oğlanlar karar veremeli? Görebildiğim kadarıyla hepimizin birer kalbi var. Hepimizin beyni var. Görebildiğim sadece birkaç fark var ve erkeklerin çoğu da o farklı parçayla düşünüyorlarmış gibi görünüyor.

Bizi sahiplenmelerinin ve duvaklarımızı kaldırmalarının erdem yılımız boyunca bize uğruna yaşayacak bir şey verdiğini düşünmeleri bana çok komik geliyor. Eve dönüp Tommy Pearson gibi biriyle yatmam gerektiğini bilsem bir kaçakçının bıçağına doğru kollarımı açıp dümdüz yürürdüm.

Meydanın ortasındaki ceza ağacının dalına bir karatavuk kondu. Mat metal dala sürtünen pençelerinin sesiyle ürperdim, kanım dondu. Söylenenlere göre burada eskiden gerçek bir ağaç varmış ama Havva'yı sapkınlığından dolayı diri diri yaktıklarında ağaç da onunla beraber yanmış, bu yüzden o ağacın yerine bu çelik olanını dikmişler. Günahımızın ebedi sembolü.

Gizli saklı fısıltularla sarılmış bir grup adam geçti yanımdan.

Aylardır dolaşan dedikodular... bir gaspçı hakkında söylenilenler var. Duyduğuma göre muhafızlar ormanda gizli buluşmalar yapıldığına dair kanıt bulmuşlar. Dallardan kukla gibi sarkan erkek giysileri varmış. Önce, ortalığı karıştırmaya çalışan bir tuzak avcısı olabilir diye düşünmüşler ya da kasaba dışından gelip intikam arayan, evlenememiş bir kadın. Ama sonra şüpheleri kasabaya yönelmiş. İçimizden biri olduğunu düşünmek zor ama Garner Kasabası sırlarla dolu bir yer. Bazı sırlar kristal kadar berak olsa da onları görmezden gelmeyi *seçiyorlar*. Bunu hiç anlamadım. Sonucu ne kadar acı verici olsa da gerçeği bilmeyi tercih ederim ben.

Yanımdan geçen bir kadın, "Tanrı aşkına, Tierney, dik dur," diye azarladı beni. Linny Hala. "Refakatçisi de yok. Zavallı abim," diye fısıldadı kızlarına, her heceyi duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Anasına bak kızını al." Bir dal çobanpüskülünü kalkık burnuna tuttu. Eski dilde çobanpüskülü korunma çiçeğidir. Giysisinin kolu bileğinden sıyrıldı ve önkolundaki pembe,

buruşuk deri parçasını göz önüne serdi. Ablam Ivy, bir keresinde halamızın öksürüğünü tedavi etmek için evine giderken babama eşlik etmiş ve yara izini o zaman gördüğünü söylüyor – bileğinden kürek kemiğine kadar boylu boyunca uzanmış.

Linny Hala bakışımı engellemek için elbise kolunu geri indirdi. “Ormanda yabancılar gibi geziyor. Tam da kendi yerini bulmuş.”

Beni gözetlemiyorsa ne işler karıştırdığımı nasıl bilecek ki? İlk kanamamdan beri istemediğim öğütler alıyorum sürekli. Öğütlerin çoğu en iyi ihtimalle aptalca ama bu tamamen kötücül.

Linny Hala elindeki dalı yere atıp yoluna devam etmeden önce beni şöyle bir süzdü. “Dediğim gibi, duvak verirken değerlendirilmesi gereken çok şey var. Kız zarif mi? Yumuşak başlı mı? Oğullar doğurabilecek mi? Erdem yılından sağ çıkacak kadar dayanıklı mı? Erkeklerle hiç özenmiyorum. Zor bir gün gerçekten de.”

Bir bilseydi. Çobanpüskülünün üstüne basıp dalı yere gömdüm.

Kadınlar, erkeklerin ahırdaki duvak toplantılarının saygıdeğer etkinlikler olduğuna inanıyorlar ama o toplantılarda saygıdeğer hiçbir şey yok. Bunu biliyorum çünkü son altı yıldır, tavan arasında tahıl çuvallarının ardına gizlenerek toplantıları izledim. Tek yaptıkları bira içip küfürler savurmak ve arada sırada kızlardan biri için kavgaya tutuşmak ama tuhaftır ki “tehlikeli sihrimizden” hiç bahsetmezler.

Aslında yalnızca işlerine yarayacağı zaman sihrin konusu açıılır. Mesela Bayan Pinter’ın kocası öldüğünde, Bay Coffey birdenbire yirmi beş yıllık zevcesini gizlice sihrini besleyip uykusunda havada süzülmeyle suçlamıştı. Bayan Coffey olabildiğince uysal ve yumuşak başlı biriydi –nerede kalmış havada süzülme– ama yine de toplumdan dışlandı. Hiçbir soru sorulmadı. Ertesi gün Bay Coffey, Bayan Pinter’la evlendi, ne büyük sürpriz.

Ama böyle bir suçlamada bulunsam ya da erdem yılımdan sağlam dönsen kasaba dışına, fahişelerin arasında yaşamaya gönderilirdim.

“Bak sen, Tierney,” dedi Kiersten, takipçilerinden peşine takılan birkaç kişiyle beraber yaklaşırken. Duvak elbisesi şimdiye kadar gördüğüm elbiselerin en güzeliydi – altın ipliklerle işlenmiş krem rengi ipek, güneşin altında tıpkı saçları gibi ışıldıyordu. Kiersten paylaşmadığımız bir samimiyet hissiyle uzanıp parmak uçlarını köprücük kemiğimin üstündeki incilerde gezdirdi. “Elbise sana June’dan daha çok yakışmış,” dedi sahte kirpiklerinin ardından beni süzerek. “Ama böyle söylediğimi ona sakın söyleme.” Arkasındaki kızlar çirkin kıkırtılarını bastırmaya çalıştılar.

Elden düşme bir elbise olduğunu fark ettiklerini bilse annem herhalde dehşete düşerdi ama Garner Kasabası’ndaki kızlar, üstü pek de örtülü olmayan hakaretler etmek için hiçbir fırsatı kaçırmazlar.

Gülüp geçmeye çalıştım ama iç giysilerim o kadar sıkı bağlanmıştı ki nefes bile alamadım. Önemli değil zaten. Kiersten’in beni insan yerine koymasının tek nedeni Michael. Michael Welk çocukluğumdan beri en yakın arkadaşım olmuştur hep. Tüm zamanımızı insanları gözetlemekle, erdem yılı hakkında ipuçları ortaya çıkarmakla geçirirdik ama sonunda Michael bu oyundan sıkıldı. Oysa bu, benim için bir oyun değil.

Çoğu kız, onuncu doğum günleri civarında, kızların eğitimi bittiği zaman oğlanlardan uzaklaşmaya başlar ama her nasılsa Michael ve ben arkadaş kalmayı başardık. Belki de sadece ben ondan bir şey istemediğim ve o da benden bir şey istemediği içindir. Basitti. Elbette eskiden olduğu gibi kasabada birlikte koşturamazdık ama bir yolunu bulduk. Galiba Kiersten, Michael’in benim sözümü dinleyeceğini sanıyor ama ben Michael’in aşk hayatına karışmam. Çoğu gece yalnızca açıklıkta yatıp yıldızlara bakarak kendi dünyalarımızda kayboluyoruz. Ve bu ikimiz için de yeterli gibi duruyor.

Kiersten arkasındaki kızları susturdu. “Umarım bu gece bir duvak alırsın, Tierney,” dedi enseme ürperen bir gülümsemeyle.

O gülümsemeyi biliyorum. Geçen pazar Kiersten’in bekleniyle uzanan pembe diline kutsal su damlatan Peder Edmonds’in

ellerinin titrediğini fark ettiğinde de aynen böyle gülümsemişti. Kiersten'ın sihri erken olgunlaştı ve kendisi de bunu biliyor. Özenle düzenlenmiş yüzünün ve hatlarını vurgulamak için ustaca dikilmiş giysilerinin arkasında, aslında çok gaddar davranabiliyor. Bir seferinde bir kelebeği suda boğduğunu gördüm, hem de bu esnada kanatlarıyla oynuyordu. Acımasızlığına rağmen konseyin gelecekteki lideri için uygun bir zevce. Kendini Michael'a adayacak, oğullarının üstüne titreyecek ve gaddar ama güzel kızlar yetiştirecek.

Kızların yolda kusursuz bir düzenle uçarcasına süzölmelerini izledim, arı sürüsü gibiydiler. Kasabadan uzakta neye benzeyeceklerini merak etmekten kendimi alamadım. Sahte gülümsemelerine ve cilvelerine ne olacaktı? Çılgınca koşturup çamurlarda yuvarlanacak, aya karşı uluyacaklar mıydı? Sihrin bedenden ayrılışını görebilir miydik acaba; sıcak bir yıldırım gibi mi çıkıp giderdi yoksa yavaş bir zehir gibi damla damla mı sızardı? Ama bilincime sızan başka bir düşünce daha vardı. Ya hiçbir şey olmazsa?

Yeni törpülenmiş tırnaklarımı etli avuçlarıma bastırıp, "Kız... Toplantı... Hepsi bir rüyaydı," diye fısıldadım. Böyle şeyler düşünmemeliyim. Çocukluk hayallerine kapılmayı göze alamam çünkü sihir gerçek değilse bile kaçakçılar kesinlikle gerçek. Kasaba dışındaki kadınların doğurduğu piçler – dışlanmışlar. Dışarıda bir yerde bekleyip erdem yılındaki kızlardan birini kaçırmak için fırsat kolladıklarını herkes bilir. Kızları sihrinin en güçlü olduğu yaşta kaçırlırlar ki esanslarını çıkarıp karaborsada afrodizyak ya da gençlik serumu olarak satabilsinler.

Bizi kasabanın dışından ayıran devasa tahta kapıya bakıp bizi şimdiden... orada mı bekliyorlar diye merak ettim.

Bir esinti çıplak tenimi bana cevap verir gibi okşayınca telaşla biraz daha hızlı ilerledim.

Kasabanın her yerinden insanlar seranın etrafında toplanmış, taliplerin hangi erdem kızı için hangi çiçeği seçtiğini tahmin etmeye çalışıyorlardı. Adımın birilerinin dudaklarından döküldüğünü duymadığıma memnun oldum.

Ailelerimiz buraya göç ettiğinde birçok farklı dil konuşuluyormuş, tek ortak dil çiçeklermiş. Birine özür dilerim, iyi şanslar, sana güveniyorum, senden hoşlanıyorum demenin ya da hatta beddua etmenin yolu çiçeklermiş. Neredeyse her duygu için bir çiçek var; artık hepimiz İngilizce konuştuğumuza göre talebin azalmasını beklersiniz ama işte, geleneklere sıkı sıkı yapışıyoruz. Bir şeylerin değişeceğine dair inancımı sarsıyor bu... hem de ne olursa olsun.

“Sen hangisini umuyorsun, küçükhanım?” diye sordu çalışanlardan biri, nasırlı elinin tersiyle kaşını silerken.

“Yok... kendim için değil,” dedim çekingen bir fısıltıyla. “Neler çiçek açmış diye bakıyorum.” Bir bankın altına tıklmış, ek yerlerinden kırmızı taçyaprakları gözüken küçük bir sepeti fark edince, “Onlar ne?” diye sordum.

“Çalı çırpı,” dedi. “Eskiden her yerde bulunurlardı. Birine rastlamadan evinden dışarı adım bile atamazdın. Buralarda kökünü kuruttular ama otlar böyledir işte. Kökünü kazırsın, dikildiği toprağı yakarsın, yıllarca canlanmaz ama her zaman bir yolunu bulup yine yeşerir.”

Daha yakından bakmak için eğildiğim sırada, “Duvak alamasan hiç üzülme, Tierney,” dedi kadın.

“Ad-adımı nereden biliyorsunuz?” diye kekeleydim.

Kadın neşeyle gülümsedi. “Bir gün bir çiçek alacaksın. Kenarlardan biraz yıpranmış olabilir ama anlamı yine de aynı. Aşk yalnızca evliler için değildir, bilirsin, herkes içindir,” diyerek elime bir çiçek goncası tutuşturdu.

Panikleyerek topuklarımın üzerinde döndüm ve dosdoğru pazara yollandım.

Parmaklarımı aralayınca elimde koyu mor bir süsen çiçeği buldum, taçyapraklarının şekli kusursuzdu. “Ümit,” diye fısıldadım gözlerim yaşararak. Bir oğlandan çiçek almayı ümit etmiyordum ama daha iyi bir hayatım olmasını ümit ediyordum. Dürüst bir hayat. Genellikle duygusal değişimdir ama bu çiçek sanki bir işaretti. Âdeta kendi sihri vardı.

Bakışlarından çaresizce kaçınmaya çalıştığım bir dizi muhafızın yanından geçerken çiçeği korumak için elbisemin içine, kalbimin üzerine yerleştirdim.

Araziden yeni dönmüş kürk avcıları ben geçerken dillerini şaklattılar. Kaba saba ve bakımsızlar ama nedense böylesi daha dürüst görünüyor. Gözlerinin içine bakıp maceralarını ve yıpranmış yüzlerindeki engin kuzey yabaniliğini hissedebilecek miyim görmek isterdim ama cesaret edemedim.

Yapmam gereken tek şey orman meyvesi almaktı ve işimi ne kadar çabuk halledersem Michael'la o kadar çabuk buluşabilirdim.

Üstü kapalı pazaryerine girdiğimde havada rahatsız edici bir çınlama var. Normalde tezgâhların arasından fark edilmeden geçerim, sarımsak demetlerinin ve domuz pastırması dilimlerinin arasından hayalet bir rüzgâr gibi süzülürüm ama bugün ben yürürken kadınlar gözlerini bana dikiyor, kocaları ise saklanmak istememe neden olan bir biçimde gülümsüyorlar.

"Jameslerin kızı," diye fısıldadı bir kadın.

"Erkek Fatma olan mı?"

"Ben buna duvak verir, sonra da neler verirdim," diyerek yanındaki genç oğluna dirsek attı bir adam.

Yanaklarımı ateş bastı. Utandım ve neden utandığımı bile bilmiyorum.

Dün olduğumdan farklı değilim ama bugün güzelce yıkanmış ve bu saçma elbiseye tıklıp kırmızı kurdeleyle işaretlendim; bu yüzden de Garner Kasabası erkeklerine ve kadınlarına açıkça görünür oldum, kafeste sergilenen egzotik bir hayvan gibi.

Bakışları ve fısıltıları tenimde gezen keskin bir bıçak gibiydi.

Ama birazcık daha hızlı hareket etmeme neden olan belli bir çift göz var. Tommy Pearson. Beni takip ediyormuş gibi gözüküyordu ve orada olduğunu bilmek için görmem gerekmiyor. Koluna tünemiş son evcil hayvanının kanat çırpmasını duyabiliyorum. Yırtıcı kuşlara çok düşkün. Kulağa etkileyici gelse de yaptıkları için yetenek gerekmiyor. Kuşların güvenini ve saygısını kazanmıyor. Sadece onları yaralıyor.

Terli avucuma yapışan parayı koparırcasına alıp kavanoza atım ve bulabildiğim en yakın orman meyvesi sepetini kaptım.

Fısıltıları kulağımda uğuldayan kalabalığın içinde ilerlerken başımı önüme eğdim ve tam da tentelerin altından çıkmak üzereyken Peder Edmonds'a toslayıp elimdeki meyveleri etrafa saçtım. Öfkeyle söylenmeye başladı ama beni görünce durdu. "Aman, Bayan James, ne kadar acelecisin."

Arkamdan, "Gerçekten o mu?" diye seslendi Tommy Pearson. "Terelelli Tierney mi?"

"Hâlâ çok sert tekme atabilirim," dedim etrafımdaki meyveleri toplarlarken.

"Ben de öyle umuyorum," diye cevap verdi açık renk gözlerini benimkilere dikerek. "Ateşli kadınları severim."

Başımı kaldırıp Peder Edmonds'a baktığımda onun bakışlarının da göğsüme sabitlendiğini gördüm. "Bir ihtiyacın... herhangi bir ihtiyacın olursa, çocuğum." Sepete uzandığımda elimin kenarını okşadı. "Cildin yumuşacık," diye fısıldadı.

Meyveleri bırakıp koşmaya başladım. Arkamdan gülüşmeler duydum, Peder Edmonds'ın ağır nefesini ve bağlı olduğu ipe direnen kartalın öfkeyle çırpınan kanatlarını da.

Suluklanmak için bir meşenin arkasına saklanıp elbisemin içindeki süseni çıkardım ama korse yüzünden ezilmişti. Mahvolmuş çiçeği avucumda sımsıkı tuttum.

O tanıdık ateş bastı yine vücudumu. O dürtüyü zayıflatmak yerine içime çektim, besledim. Çünkü tam şu anda, tehlikeli sihirle dolu olmayı öyle çok istiyorum ki.

Bir yanım doğruca Michael'a, gizli yerimize koşmak istiyor ama önce sakinleşmeliyim. Bu kadar canımı sıktıklarını bilmesine izin veremem. Bostandan geçerken bir saman dalını koparıp yol boyunca çit direklerine sürterek yürüdüm, nefesimi yavaşlatıp ölçülü adımlar attım. Eskiden Michael'a her şeyi söyleyebilirdim ama artık birbirimize karşı daha dikkatliyiz.

Geçen yaz, hâlâ babamı eczanede yakalamanın şaşkınlığını yaşarken, Michael'ın babasıyla –eczaneyi ve konseyi o işletiyor– ilgili alaycı bir yorumu ağzımdan kaçırdım ve her şey altüst oldu. Michael bana çenemi tutmam gerektiğini, gaspçı olduğumu düşüneceklerini, eğer rüyalarımı duyacak olurlarsa beni diri diri yakacaklarını söyledi. Bunları beni tehdit etme amacıyla söylediğini sanmıyorum ama kulağa kesinlikle öyle geliyordu.

Arkadaşlığımız oracıkta bitebilirdi ama ertesi gün yine buluştuk, hiçbir şey olmamış gibi. Aslına bakılırsa çok önceden birbirimizden uzaklaşmaya başlamıştık ama sanırım ikimiz de gençliğimize ve masumiyetimize mümkün olduğunca uzun tutunmak istedik. Ve bugün, böyle buluşacağımız son gün.

Erdem yılımdan döndüğümde, eğer dönebilirim, Michael evlenmiş olacak ve ben de çalışma evlerinden birine atanacağım. Benim hayatıma karar verilmiş olacak; o ise Kiersten'la ve akşam-

ları konseyle meşgul olacak. Bir iş seyahatine gidermiş gibi ziyaretime gelebilir ama bir süre sonra gelmeyi bırakacak, sonunda ikimiz sadece Noel'de kilisede karşılaşınca birbirimize uzaktan selam vereceğiz.

İnce çite yaslanıp ilerideki çalışma evlerine diktim gözümü. Planım dikkat çekmemek, bu yılı atlatmak ve arazideki yerimi almak üzere geri dönmekti. Duvak alamayan kızların çoğu saygın evlerde hizmetçi olarak çalışmak isterler ya da hiç olmazsa mandırada yahut değirmende ama ellerimle toprağa dokunmanın, gerçek bir şeye bağlı hissetmenin bana çekici gelen bir tarafı var. Büyük ablam June bir şeyler yetiştirmeyi çok severdi. Uyumadan önce bize maceralarıyla ilgili hikâyeler anlatırdı. Artık bahçede çalışmasına izin verilmiyor çünkü o artık birinin zevcesi; bazen toprağa dokunmak için yere eğildiğini, eteğine gizlenmiş bir parça sırçaotu çıkardığını görüyorum. Düşünüyorum da, June için yeterince iyiye benim için de iyidir. Arazide çalışmak, kadınlar ve erkeklerin yan yana yapabildikleri tek iş ama ben kendimi çoğu kişiden daha iyi idare edebilirim. Ufak tefek olsam da güçlüyüm. Ağaçlara tırmanıp Michael'a kafa tutacak kadar güçlüyüm.

Değirmenin arkasındaki تنها ağaçlığa doğru giderken muhafızların yaklaştığını duydum. Ta buralarda ne işleri var acaba, diye düşündüm. Başıma dert olmasınlar diye çalılıkların arasına daldım.

Yerde sürünerek dikenli çalılıkların arasından çıkmaya çalışırken diğer tarafta Michael sırtarak beni izliyordu. "Çok..."

"Başlama," dedim kendimi çalılardan kurtarmaya çalışırken ama bir inci tanesi dallara takılıp koptu ve açıklığa doğru yuvarlandı.

"Ne zarafet." Elini buğday rengi saçlarının arasından geçirerek güldü. "Dikkatli olmazsan bu gece seni havada kapacaklar."

"Çok komik," dedim yerde sürünmeye devam ederken. "Şu inciyi bulamazsam annem beni uykumda öldüreceği için gecenin hiç önemi kalmayacak zaten."

İnciyi aramama yardım etmek için yere eğildi. "Peki ya uygun

biri... sana gerçek bir yuva verebilecek biri olsa? Bir hayat verebilecek.”

“Tommy Pearson gibi mi?” Hayalî bir halatı boynumdan geçirip kendimi asarmış gibi yaptım.

Michael kıkırdadı. “Göründüğü kadar kötü biri değil.”

“Göründüğü kadar kötü değil mi? Eğlence olsun diye görkemli kuşlara eziyet eden çocuk mu?”

“Aslında onlarla çok iyi anlaşıyor.”

“Bunu konuştuk,” dedim, saçıma dolanan kırmızı akçaağaç yapraklarını ayıklarken. “O hayat bana göre değil.”

Topuklarının üstüne oturdu, düşündüğünü görebiliyordum. Çok fazla düşünür zaten.

“O küçük kız yüzünden mi? Rüyalarındaki kız?”

Tüm vücudum gerildi.

“Başka rüya gördün mü?”

“Hayır.” Omuzlarımı gevşemeye zorladım. “Dedim sana, bitti o iş.”

Aramaya devam ederken göz ucuyla Michael’ı izledim. Ona rüyamdaki kızı hiç anlatmamalıydım. Aslında hiç rüya görmeliydim. Sadece bir gün daha dayanmam gerekiyor, sonra kendimi bu sihirden sonsuza dek kurtarabileceğim.

“Sınırdaki muhafızları gördüm,” dedim, merakımı fazla açık etmemeye çalışarak. “Acaba buralarda ne yapıyorlar?”

Eğilince kolu benimkine süründü. “Gaspçıyı neredeyse yakalıyorlardı,” diye fısıldadı.

“Nasıl?” Biraz fazla heyecanlı sordum ama heyecanımı hemen dizginledim. “Söylemen gerekmiyor, eğer...”

“Geçen gece ormanda, kasabayla dışarısını birbirinden ayıran sınırın yakınlarında bir yere ayı kapandı kurdular. Kapan tetiklenmiş ama bulabildikleri tek şey bir parça açık mavi yün oldu... ve bolca kan.”

“Sen nereden biliyorsun?” diye sordum fazla hevesli gözükmemeye dikkat ederek.

“Bu sabah muhafızlar babamın yanına gelip eczaneden ilaç

isteyen kimse oldu mu diye sordular. Sanırım senin babanı da aramışlar, dün gece bir yaralıyı tedavi etti mi diye ama... kendisi rahatsızmış."

Ne demek istediğini biliyordum. Kibarca babamın yine kasaba dışında olduğunu söylüyordu.

"Şimdi kasabayı arıyorlar. Her kimse, iyi bir tedavi görmezse fazla dayanamaz. O ayı kapanları çok fena." Bakışları bacaklarımaya kaydı, bir anlığına ayak bileklerimde oyalandı. İçgüdüsel olarak bileklerimi elbisenin altına çektim. Gaspçı ben olabilir miyim diye mi düşünüyor acaba? Acaba bu yüzden mi rüyalarımı soruyor?

"Buldum," dedi, inci tanesini bir parça yosunun üstünden alırken.

Avuçlarımdaki toprağı silkeledim. "Tamamen kenara atmıyorum... evlilik konusunu yani," dedim çaresizce konuyu değiştirme çabasıyla. "Eminim Kiersten sana tapacaktır ve bir sürü oğlan doğuracaktır," diye dalga geçtim mücevhere doğru uzanırken ama elini geri çekti.

"Niye öyle dedin ki?"

"Lütfen ama. Herkes biliyor. Ayrıca ikinizi çayırdaki gördüm."

İnciyi gömleğinin ucuyla siler gibi yaparken boynundan yurkayı koyu kırmızı bir renk yükseldi. Gergindi. Daha önce gergin olduğunu hiç görmemiştim. "Babalarımız bütün detayları planladı. Kaç çocuğumuz olacağını... Hatta çocukların isimlerini bile."

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım ve gülümsemeden edemedim. Onu öyle hayal etmenin tuhaf olacağını düşünürdüm ama böylesi doğruymuş gibi hissettiriyor. Öyle olması gerekiyormuş gibi. Sanırım tüm bu yıllar boyunca eğlence olsun diye benimle takıldı, vakit geçirmek için, ailesinin ve önümüzdeki erdem yılının baskısından kaçmak için ama benim için hep bunlardan daha fazlasıydı. Olması gereken kişiye dönüştüğü için onu suçlamıyorum. Bir bakıma şanslı bile sayılır. Kendi doğana, herkesin beklentilerine ters düşmek sürekli mücadeleyle geçen bir hayat demek.

“Senin için mutluyum,” dedim dizime yapışmış kızıl bir yaprağı temizlerken. “Ciddiyim.”

Yaprağı aldı ve başparmağını yaprağın damarlarında gezdirdi. “Bir yerlerde daha fazlası olduğunu hiç düşünüyor musun? Tüm bunlardan daha fazlası...”

Yüzüne bakıp ne demek istediğini anlamaya çalıştım ama yine bu konuya dönemem, çok tehlikeli. “Eh, kasaba dışını ne zaman istersen ziyaret edebilirsin.” Omzuna bir yumruk attım.

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” deyip derin bir nefes aldı. “Biliyor olmalısın.”

İnciyi elinden kapıp elbisemin kolunun kıvrımına sakladım. “Gereksiz yere duygusallaşma şimdi, Michael,” dedim ayağa kalkarken. “Yakında kasabanın en gıpta edilen konumuna sahip olacaksın, eczaneyi yönetip konsey başkanı olarak yerini alacaksın. İnsanlar seni dinleyecek. Gerçek bir etki sahibi olacaksın.” Yapmacık bir şekilde kocaman sırtmaya çalıştım. “Bu da konuyu senden isteyeceğim küçük bir iyiliğe getiriyor.”

“Ne istersen,” dedi o da ayağa kalkarken.

“Eğer sağ dönersem...”

“Elbette döneceksin, akıllısın ve dayanıklı ve...”

“Eğer dönersem,” diye sözünü kestim, elbiseme yapışan tozu toprağı elimden geldiğince temizlemeye çalışırken. “Arazide çalışmak istediğime karar verdim ve konseydeki konumunu kullanarak bir şeyler ayarlarsın diye umuyordum.”

“Niye öyle bir şey isteyesin ki?” Kaşları çatıldı. “Yapabileceğin en düşük seviyeli iş o.”

“İyi ve dürüst bir iş. Hem her istediğimde gökyüzüne bakabilirim. Sen de yemeğini yerken tabağına bakıp, Ah, ne güzel bir havuç, diyerek beni düşünebilirsin.”

“Lanet olası bir havuca bakıp seni düşünmek istemiyorum.”

“Ne oldu şimdi sana?”

“Orada seni koruyacak kimse olmayacak.” Volta atmaya başladı. “Tabiat güçlerine karşı açık olacaksın. Hikâyeler duydum.

Arazi erkeklerle dolu... kaçakçılık yapmalarına bir adım kalmış piçler hepsi ve canları ne zaman isterse sana sahip olabilirler.”

“Hah, denesinler de görelim.” Gülerek elime bir dal alıp havada savurdum.

“Ciddiyim.” Havadaki elimi yakalayıp dalı düşürmeye zorladı ama elimi bırakmadı. “Senin için endişeleniyorum,” dedi yumuşak bir sesle.

“Endişelenme.” Elim çekerken bana böyle dokunmasının ne kadar tuhaf hissettirdiğini düşündüm. Yıllar boyunca birbirimizi bir güzel pataklamış, çamurlarda yuvarlanmış, birbirimizi nehre iteklemiştik ama her nasılsa bu farklıydı. Bana acıyordu.

“Sağlıklı düşünemiyorsun,” dedi başını eğip yerdeki dala, bizi birbirimizden ayıran çizgiye bakarken ve başını iki yana salladı. “Sana söylemeye çalıştığım şeyi dinlemiyorsun. Sana yardım etmek...”

“Neden?” Dalı bir tekmeyle savurdum. “Çünkü aptalım... Çünkü bir kızım... Çünkü ne istediğimi bilmem mümkün değil... Saçımdaki kırmızı kurdele yüzünden... Tehlikeli sihrim yüzünden mi?”

“Hayır,” diye fısıldadı. “Çünkü benim bildiğim Tierney benim hakkımda asla böyle düşünmez... bunu benden istemez... şimdi değil... hem de ben böyleyken...” Yüzüne dökülen saçını öfkeyle düzeltti. “Yalnızca senin için en iyisini istiyorum,” dedi benden uzaklaşıp ormandaki ağaçların arasına dalarken.

Arkasından gidip onu kıracak ne yaptıysam özür dilemek, yardım isteğimi geri çekmek istedim ki arkadaş olarak ayrılabilirim ama belki böylesi daha iyidir. Çocukluğuna nasıl veda edersin ki?

Sinirlenmiştim ve kafam karıştı; bakışlara ve fısıltılara aldırma-
maya çalışarak şehrin içinde yürüdüm. Ahırdaki atları izlemek
için durdum; yeleleri ve kuyrukları örülmüş kırmızı kurdelelerle
bağlanmış atları, kamp yolculuğu öncesinde muhafızlar tumar
ediyordu. Aynı bizim gibi. O anda fark ettim ki bizi de böyle gö-
rüyorlardı... Üreme mevsimi gelmiş kısıraklardan fazlası değiliz.

Hans, ustalıkla örülmüş yelesine hayranlıkla bakabileyim
diye atlardan birini yanıma getirdi ama hiç konuşmadık. Toplum
içindeyken Hans'a ismiyle seslenmem yasak, sadece "muhafız"
diyebilirim ama onu yedi yaşımdan beri tanıyorum. Bir öğleden
sonra babamı bulmak için şifahaneye gidip de orada yerde tek
başına yatan, bacaklarının arasında kana bulanmış bir buz paketi
olan Hans'ı bulduğumu unutamam. O zaman anlamamıştım, bir
tür kaza geçirdi zannetmiştim. Ama on altı yaşındaydı, çalışma
evindeki bir kadının oğluydu ve kendisine bir seçenek sunul-
muştu. Ya muhafız olacak ya da hayatının sonuna kadar arazide
çalışacaktı. Muhafızlık kasabada saygı gören bir pozisyondu –
kasabanın içinde, hizmetçileri olan bir evde yaşarlar; hatta ecza-
nede otlarla ve egzotik turuncgillerle yapılan parfümlerden bile
alabilirler ki Hans bu ayrıcalıktan sonuna kadar faydalanırdı.
Görevleri, arazide çalışanlara göre kolay sayılırdı – idam sehpa-

larının bakımı, kuzeyden gelen bir iki magandayı kontrol etmek, erdem kızlarını kamp alanına götürüp getirmek gibi ama yine de insanların çoğu arazide çalışmayı seçerdi.

Babam basit bir işlem olduğunu söylüyor, dürtülerini yok etmek için ufak bir kesik açıp makaslamaktan ibaret, belki söylediği doğrudur ama bence esas acı başka bir yerde yatıyor; bizim aramızda yaşamakta, kendilerinden alınan şeyi her gün tekrar tekrar hatırlamakta.

Neden ona yaklaşmaktan korkmadığımı bilmiyorum ama o gün şifahanede yanına oturup elini tuttuğumda ağlamaya başlamıştı. Daha önce bir erkeğin ağladığını görmemiştim.

Ne olduğunu sorduğumda bunun bir sır olduğunu söylemişti. Sır tutmakta iyi olduğumu söylemiştim.

Gerçekten de iyi sır tutarım.

“Olga Vetrone denen bir kıza âşığım ama asla beraber olamayız,” demişti.

“Neden?” diye sormuştum. “Eğer birini seviyorsan onunla beraber olmalısın.”

Bana Olga'nın erdem kızlarından biri olduğunu, bir gün önce başka bir erkekten duvak aldığını ve onunla evlenmekten başka seçeneği olmadığını açıklamıştı.

Her zaman arazide çalışmayı planladığını ama Olga'dan uzak kalma fikrine bile dayanamadığını anlatmıştı. Muhafızlara katılırsa ona yakın olabilirdi hiç olmazsa. Onu koruyabilirdi. Çocuklarının büyümesini izleyebilir, hatta kendi çocuklarıymış gibi hayal edebilirdi.

Bunun dünyadaki en romantik şey olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Hans kampa gitmek üzere ayrıldığında belki birbirlerini görmüşlerdir, yeminlerini bozup beraber kaçmışlardır diye düşünmüştüm ama konvoy geri döndüğünde Hans hayalet görmüş gibiydi. Sevdiği kız eve dönememişti. Bedeni bulunamamıştı. Kurdelesini bile bulamamışlardı. Aynı gün Olga'nın küçük kız kardeşi kasaba dışına sürülmüştü. Kız benden sadece bir yaş bü-

yüktü. Bu olay nedeniyle ablalarım için çok endişelenmiştim ama aynı zamanda, geri dönmezlerse bana ne olacak diye de endişeliydim.

Kış geldiğinde Hans'ı ahırda tek başına, soğuk parmakları kahverengi bir kuyruğu ustalıklı işleyip kurdeleyle örgü alıştırmayı yaparken gördüğümde Olga'yı sormuştum. Ona ne olduğunu. Yüzünden bir gölge geçmişti. Bana doğru yürürken tekrar tekrar kalbinin üzerini sıvazlamıştı, sanki kırık kalbini onarabilmiş gibi; sonra bu bir tik hâline geldi. Bazı kızlar bu hareketi ve sürekli tekrar eden sürtünme sesi yüzünden Hans'la dalga geçiyor ama ben Hans'a acıyorum.

“Kısmet değilmiş,” diye fısıldamıştı.

“İyi olacak mısınız?” diye sormuştum.

“Artık sana göz kulak olmam gerekiyor,” demişti sesinde küçücük bir gülümseme tınısıyla.

Ve oldu da.

En acımasız cezaları görmemi engellemek için meydanda tam önümde dikildi; erkekleri gizlice izlemek için toplantılara sızma- ma yardım etti; hatta muhafızların devriye vakitlerini bana söyledi ki toplantılardan gizlice çıkarken yakalanmayayım. Michael ve rüyalarımındaki kız dışında tek arkadaşım Hans.

“Korkuyor musun?” diye fısıldadı.

Sesini duyduğumda şaşırđım. Genellikle başkalarının yanında benimle konuşacak kadar cüretkâr değildir. Ama zaten yakında gidecektim.

“Korkmalı mıyım?” diye fısıldadım ben de.

Birinin elbiseme asıldığını fark ettiğim sırada tam ağzını açıp bir şey söylemek üzereydi. Tommy Pearson'ı ya da bana dokunan her kimse onu bir güzel pataklamak için hışımla arkama döndüm ama karşımda baştan aşağı kaz tüyüne bulanmış hâlde küçük kardeşlerim Clara ve Penny'yi buldum.

“Bilmek ister miyim?” diye sordum gülmemeye çalışarak.

“Bize yardım etmen lazım,” dedi Penny, parmaklarına bulanmış yapışkan bir şeyi yalarken. Kokusunu durduğum yerden ala-

biliyordum, şekerli akçaağaç özü. “Eczaneden babamın paketini almamız gerekiyordu ama... ama...”

“Bize pusu kurmuşlar,” diye araya girdi Clara, her zamanki özgüvenli sırtışıyla. “Paketi sen alsan ve biz de annem eve dönmeden önce temizlensek?”

“Lütfen, lütfen, lütfen,” diye şakıdı Penny. “En sevdiğimiz ablamız sensin. Bir yıl boyunca bizi bırakmadan önce son bir iyilik yap.”

Tekrar yukarı baktığımda Hans çoktan ahırlara girmişti. Veda etmek istiyordum ama herhalde vedalar onun için çok daha zordur.

“Tamam,” dedim, mızıldanmayı kesmeleri için. “Ama acele etmeniz iyi olur, annemin bugün hiç keyfi yok.”

Koşa koşa uzaklaştılar, gülüyor, birbirlerini itip kakıyorlardı; vakit varken tadını çıkarmalarını söylemek istedim ama anlamazlardı. Hem geriye kalan bir parça özgürlüklerini neden lekeleyecektim ki?

Derin bir nefes alıp eczaneye yollandım. O sıcak temmuz akşamından beri buraya gelmemiştim ama bir tarafım çirkin gerçekle yüzleşmek istiyor – dikkatli olmazsam nereye düşebileceğim gerçeğiyle. Kapıyı açarken küçük zil çınladı, metalik ses sinirlerimi bozdu.

“Tierney, ne güzel sürpriz.” Michael’ın babası gözlerini bana dikti. Ben kızarmayınca, kekeleyip gözlerimi kaçırmayınca Bay Welk boğazını temizledi. “Babanın paketini almaya mı geldin?” dedi arkasındaki rafta dizili paketleri karıştırırken.

Bakışlarımı dolaba diktim, boğazımın arkasında yoğun bir safra gibi biriken hatıranın yükseldiğini hissediyordum.

Çoğu akşam yaptığım gibi Michael’la buluşmak için gizlice dışarı çıkmıştım ve eve dönerken eczaneden gelen yumuşak mum ışığının titreşen parıltısını fark edip sessizce yaklaştığımda Michael’ın babasının saç tonikleri ve tıraş aletleri dolabının arkasındaki gizli bir bölmeyi açtığını görmüştüm. Babamın gölgelerin arasından çıkıp düzenle sıralanmış gizli cam şişeleri in-

celediğini görünce kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. Şişelerin bazıları kuru et parçalarıyla, bazıları koyu kırmızı bir sıvıyla dolu gibiydi ama özellikle bir şişe babamın dikkatini çekmişti. Daha iyi görebilmek için alnımı serin cama yasladığımda bulanık sıvının içinde asılı duran, küçük beyaz kabarcıklarla kaplı bir kulak görmüştüm. Elimle ağzımı kapatmaya çalışırken eklemimi yanlışlıkla cama çarpınca dikkatlerini çekmiştim.

Hiçbir şey görmediğimi söylesem de Bay Welk hemen orackta cezalandırılmam konusunda ısrar etmişti. “Saygının kaybı tehlikeli bir yoldur.” Sırtımı dağlayan sopanın verdiği his, gördüklerimi zihnime kazımdan başka bir işe yaramamıştı.

Bundan kimseye bahsetmedim. Michael’a bile ama gördüklerimin, erdem yılları sırasında kaçırılan kızların kalıntıları olduğunu biliyordum; kızların parçaları karaborsada afrodisyak ve gençlik serumu olarak satılıyor.

Babam bir sağlıkçıydı, hastalıkları iyileştirirdi. Karaborsanın bir tür safsata olduğunu, karanlık çağlara dönüşten fazlası olmadığını düşündüğünü zannederdim hep – o nedenle oranın müşterisi olacak kadar boş, alçak, çaresiz biri olduğunu hiç beklemezdim. Üstelik ne için? Kıymetli bir oğul dölleyecek gücü olsun diye mi?

O kulak birinin kızına aitti. Babamın hastayken tedavi ettiği biri olabilirdi ya da kilisede kafasını okşadığı. O küçük cam şişelerdeki ben olsaydım ne yapardı diye merak etmiştim. Hâlâ derimi yemek, kanımı içip kemiklerimdeki iliğin dibine kadar emmek ister miydi?

Bay Welk kesekâğıdıyla kabaca sarılmış paketi elime tutuştururken, “Ah, neredeyse unutuluyordum,” dedi. “Duvak günün kutlu olsun.”

Gözlerimi dolaptan, küçük çirkin sırlarından ayırırken en güzel gülümsememi sundum.

Çünkü yakında sihri kavuşacağım; dua etsin de eve dönmeden önce bütün sihrimi yakıp bitireyim.